



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **L. O.**, zast. JUDr. Ivem Adámkem, advokátem, se sídlem Ostrava 1, Ostrčilova 13, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 9. 2005, č. j. 59 Az 224/2004 - 37, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupci stěžovatelky JUDr. Ivovi Adámkovi, advokátu, se sídlem Ostrava 1, Ostrčilova 13, **s e s t a n o v í** ve výši 2558,50 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 12. 2004, č. j. OAM-3398/VL-10-08-2004, rozhodl žalovaný tak, že žádost o udělení azylu se zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) požádala o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohla o udělení azylu požádat již dříve.

Žalobkyně napadla citované rozhodnutí žalobou, ve které namítala, že žalovaný porušil § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46, § 47 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), a § 12 zákona o azylu. Žalobkyně navrhla zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 5. 9. 2005, č. j. 59 Az 224/2004 - 37, žalobu proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítl, když konstatoval, že provedené dokazování jednoznačně svědčí o tom, že žalobkyně neopustila Ukrajinu z důvodů pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nebo z odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství nebo politického přesvědčení. Žalobkyně sama jako důvod uvedla skutečnost, že ve vlasti nemá kde bydlet a nemá ani zaměstnání. Chce zůstat v České republice a vyhnout se správnímu vyhoštění. Žalobkyni v případě návratu do vlasti nehrozí žádné sankce za to, že v jiné zemi požádala o udělení azylu. Provedené dokazování vede k závěru, že žalobkyně měla možnost požádat o udělení azylu již dříve, ale neučinila tak a pobývala na území České republiky nelegálně. Žalobkyně tedy podala žádost o udělení azylu jen s cílem, aby se vyhnula vyhoštění. Krajský soud se plně ztotožnil s názorem žalovaného obsaženým v jeho rozhodnutí. Námitky žalobkyně na porušení jednotlivých ustanovení správního řádu ze strany žalovaného soud nepovažoval za důvodné.

Proti tomuto rozsudku stěžovatelka včas podala kasační stížnost, v níž konstatovala, že s rozsudkem nesouhlasí. Uvedla, že při projednávání její žádosti o azyl došlo k pochybení správního orgánu a že rozhodnutí správního orgánu napadá v celém rozsahu. Správnímu orgánu vytýká, že nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, nesprávně posoudil žádost o azyl, neopatřil úplné důkazy, že jeho rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů a že svým postupem porušil § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 správního řádu. Stěžovatelka dále uvedla, že v zemi původu je ohrožen její život. Nemá se kam obrátit o pomoc, protože stát takové poměry trpí a podporuje je. V jejím případě se jedná o důvody humanitární, které odůvodňují postup podle § 14 zákona o azylu. Argumentuje též ustanovením čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, rozsudkem Evropského soudu pro lidská práva ve věci Cruz Varas z r. 1991, A-201 a rozsudkem téhož soudu ve věci Vilvarajah z r. 1991, A-215 a dále se odvolává na čl. 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydané Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě. Stěžovatelka současně požaduje nařízení jednání v řízení o její kasační stížnosti, ustanovení zástupce z řad advokátů, ustanovení tlumočnicka ruského jazyka a osvobození od soudních poplatků. Dále navrhuje, aby Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek vykonatelnosti napadeného rozhodnutí a aby zrušil rozsudek napadený kasační stížností a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Doplnění kasační stížnosti učiněné prostřednictvím ustanoveného zástupce přineslo s ohledem na rozsah kasační stížnosti zpřesnění, že kasační stížnost je podána z důvodu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti správní orgán odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Byla-li žádost stěžovatelky zamítnuta jako zjevně nedůvodná, nelze se podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 195/2004 domáhat v řízení o kasační stížnosti posouzení azylu podle § 12 a 14 zákona o azylu, neboť o těchto formách azylu nemohlo být v tomto typu řízení rozhodnuto. K námitkám stěžovatelky týkajícím se neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu žalovaný dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 65/2003 a 3 Azs 12/2003. Žalovaný neshledal v případě stěžovatelky žádné zvláštního zřetele hodné důvody pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatelka neprokázala žádnou souvislost mezi jejím případem a v kasační stížnosti citovanými rozsudky Evropského soudu

pro lidská práva. Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o něm není třeba samostatně rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1 a 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku – takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ačkoli stěžovatelka uvedla, že kasační stížnost podává z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., z obsahu této stížnosti vyplývá, že se dovolává též důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikováno nesprávné právní pravidlo, popř. je sice aplikováno správné právní pravidlo, ale je nesprávně interpretováno.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka podala dne 23. 11. 2004 žádost o udělení azylu, v níž uvedla, že na Ukrajině žila s rodinou u matky manžela. V roce 2003 si manžel přivedl jinou ženu, stěžovatelce oznámil, že s ní již nebude žít, a požádal ji, aby opustila jeho dům. Z finančních důvodů neměla možnost se přestěhovat jinam na Ukrajině, proto odcestovala do České republiky, kde žije od dubna 2003. Bylo jí uděleno správní vyhoštění, a proto požádala o udělení azylu.

Z protokolu o pohovoru ze dne 1. 12. 2004 Nejvyšší správní soud dále zjistil, že stěžovatelce se nepodařilo s manželem dohodnout, návrh na rozvod nepodala ani nepožádala o pomoc své dospělé děti. Nepodařilo se jí najít zaměstnání ani bydlení, proto odcestovala do České republiky, a to na dvacetidenní turistické vízum. Poté zde pobývala nelegálně. Byla si vědoma porušení zákona, ale nepokoušela se legalizovat pobyt, přitom jí nic nebránilo, aby požádala o udělení azylu. Učinila tak až po udělení správního vyhoštění poté, co byla zadržena policií dne 15. 11. 2004. Podáním žádosti o azyl se stěžovatelka chce podle svého tvrzení vyhnout problémům s manželem na Ukrajině, chce řešit špatnou ekonomickou situaci a legalizovat pobyt v České republice, aby se vyhnula správnímu vyhoštění. Návratu do vlasti se neobává, ale neměla by možnost se tam ekonomicky zabezpečit.

Podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve.

Na základě zjištěného skutkového stavu věci Nejvyšší správní soud konstatuje, že Krajský soud v Ostravě řádně přezkoumal rozhodnutí žalovaného v rámci stěžovatelkou uplatněných žalobních námitek a své závěry řádně odůvodnil. I Nejvyšší správní soud má za prokázané, že stěžovatelka neuvádí žádné důvody, které by zakládaly její právo na udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, přičemž skutečnosti sdělované stěžovatelkou plně ospravedlňovaly postup podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Stěžovatelka měla dostatek času a možností vejít do kontaktu se zástupci státních orgánů České republiky, v podání žádosti o azyl jí od dubna 2003 nebránily žádné objektivní okolnosti, což ostatně stěžovatelka v žalobě ani v kasační stížnosti nepopírala. Krajský soud v Ostravě tak zhodnotil náležitým způsobem podklady shromážděné ve spise a vyvodil z nich závěry, s nimiž se zdejší soud v plné míře ztotožňuje. V této souvislosti lze poukázat na povahu a smysl celého azylového řízení, které je do značné míry založeno na principu, že cizinec pronásledovaný za uplatňování politických práv a svobod ve své vlastní zemi má o azyl požádat bezprostředně poté, co vstoupí na území státu, v němž má reálnou příležitost obdržet status azylanta a kde budou garantována jeho základní práva a svobody. Domnívá-li se stěžovatelka, že zjištěný skutkový stav mohl vést k jinému závěru, než jaký byl vysloven žalovaným, a posléze i krajským soudem, nelze s jejím názorem souhlasit. Stěžovatelka především namítá, že její věc měla být posouzena z hlediska ustanovení § 14 zákona o azylu. S tímto názorem však nelze souhlasit. Nutno především konstatovat, že podání žádosti o azyl po roce a půl od vstupu na území České republiky, přestože dřívějšímu podání žádosti o azyl stěžovatelce zjevně nic nebránilo, nasvědčuje tomu, že stěžovatelka o azyl požádala opravdu až ve snaze legalizovat svůj pobyt v ČR a vyhnout se správnímu vyhoštění. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne sp. zn. 2 Azs 5/2003 (publikován pod č. 18/2003 Sb. NSS), uvedl „cizinec pronásledovaný za uplatňování politických práv a svobod ve své vlastní zemi má o azyl požádat vždy již v první zemi, v níž má reálnou příležitost tento status obdržet nejdříve a v níž budou garantována jeho základní práva a svobody“. Z této logiky také vyplývá, že má takový cizinec požádat o azyl neprodleně poté, co má k tomu příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. V opačném případě, tedy při podání žádosti o azyl s výrazným časovým odstupem po vstupu na území státu, kde mu může být ochrana formou azylu udělena, lze předpokládat, že důvody podání žádosti si již nemusejí shodovat s důvody odchodu ze země původu, což může cizince z poskytnutí azylu vyloučit, podobně jako žádost v jiné než v první bezpečné zemi. Tuto logiku ostatně sleduje i zákon o azylu ve svém ustanovení § 16 odst. 1 písm. k). Jinak řečeno, pokud cizinec požádá o azyl proto, že mu hrozí správní vyhoštění, bude jeho žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná,

a nebude tak již zkoumáno, zda v jeho případě jsou dány důvody podle § 12 zákona o azylu a jeho minulé pronásledování či důvodná obava z ní budou z hlediska žádosti o azyl již procesně nepodstatné. Tak tomu bylo i ve stěžovatelčině případě, kdy žalovaný mohl stěžovatelčinu žádost o azyl zamítnout jako zjevně nedůvodnou, či nemusel azyl udělit s poukazem na to, že v jejím případě byly dány důvody k zamítnutí pro zjevnou nedůvodnost. V této situaci pak Nejvyšší správní soud neshledal důvodné ani tvrzení stěžovatelky ve vztahu k ustanovení o humanitárním azylu podle § 14 zákona o azylu. Udělení tohoto typu azylu přichází v úvahu tehdy, jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, s tím, že azyl podle § 14 lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Protože však v případě stěžovatelky neprobíhalo meritorním řízení o tom, zda jsou dány podmínky pro udělení azylu podle § 12, ale žádost byla v tzv. zkráceném řízení zamítnuta, nebylo možno ani zkoumat podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, jak již ostatně vysvětlil i správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Ke zjišťování skutkového stavu věci lze obecně konstatovat, že zásada tzv. materiální pravdy (někdy též nazývána zásadou zjišťování stavu věci) má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. V případě, že žadatel uvádí skutečnosti podřaditelné pod taxativně vymezené důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, je na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou měrou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu. Elementární roli při zjišťování skutkového stavu věci hrají zprávy o stavu dodržování lidských práv v zemi původu žadatele. Je-li zřejmé, že se jedná o bezpečnou zemi původu, v níž je z hlediska standardů předpokládaných zákonem o azylu zabezpečena řádná a fungující ochrana občanů před nežádoucími ingerencemi státu do jejich základních práv a svobod, pak lze důvodně předpokládat, že v takové zemi sice může docházet k jednotlivým excesům, nicméně lze se prostřednictvím správních, soudních či jiných orgánů domáhat nápravy proti nezákonnému zásahu. Takový závěr však nelze učinit v případě, že se jedná o zemi, ve které se státní orgány opakovaně dopouští závažných porušení lidských práv. Má-li správní orgán za to, že stěžovatel, který přichází ze země s nedostatečnou ochranou lidských práv, nevypovídá pravdivě o důvodech, které ho vedly k opuštění jeho země původu a podání žádosti o azyl v ČR, musí své pochybnosti hodnověrně objasnit a prokázat. Jsou-li dány skutečnosti, na základě nichž lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo nebo mohlo dojít, a správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že tomu tak nebylo, pak tyto skutečnosti musí správní orgán v situaci důkazní nouze zohlednit, a to ve prospěch žadatele o azyl (obdobně např. rozsudek NSS ze dne ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89). V souvislosti s uvedeným Nejvyšší správní soud konstatuje, že Ukrajinu lze považovat za bezpečnou zemi původu, jakkoli jednotlivé excesy nelze vyloučit. Bylo tedy na stěžovatelce, aby svá tvrzení přesvědčivým způsobem prokázala, což ovšem v řízení neučinila.

Nejvyšší správní soud je dále toho názoru, že stěžovatelčin odkaz na články Příručky postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků je zcela obecný a bez uvedení souvislosti k případu stěžovatelky. Obdobné lze konstatovat i o rozhodnutích Evropského soudu pro lidská práva uvedených v kasační stížnosti. Lze jistě souhlasit, že kumulativní působení různých opatření, která sama o sobě neznamenají pronásledování, ale jsou spojena s dalšími zápornými faktory, je třeba posuzovat jako relevantní důvod k udělení azylu. Takový souběh však v posuzovaném případě ze spisu nevyplývá a nebyl ani stěžovatelkou prokázán.

K žádosti stěžovatelky, aby bylo ve věci nařízeno jednání, Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s. o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání. Považuje-li to za vhodné nebo provádí-li dokazování, nařídí k projednání kasační stížnosti jednání. Podle názoru zdejšího soudu předložený spis obsahuje dostatek informací pro to, aby bylo možno ve věci rozhodnout. Nařízení ústního jednání se proto jevílo jako nadbytečné a v daném případě by odporovalo zásadě rychlosti a hospodárnosti řízení (procesní ekonomie). K žádosti stěžovatelky, aby byl ve věci ustanoven tlumočník, Nejvyšší správní soud sděluje, že v dané věci vycházel na základě § 64 s. ř. s. z ustanovení § 18 odst. 2 občanského soudního řádu, podle kterého účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, soud ustanoví tlumočníka, jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo. V průběhu řízení však taková potřeba najevo nevzešla. Stěžovatelka podala kasační stížnost v češtině a dokázala na výzvy a poučení krajského i Nejvyššího správního soudu včas a řádně zareagovat. Za nerozhodné přitom soud považuje, zda tak činila stěžovatelka osobně nebo prostřednictvím advokáta. Otázka ustanovení tlumočníka by se tak nepochybně stala aktuální až v případě ústního jednání, které však zdejší soud – jak shora odůvodněno – nenařídil. O žádosti stěžovatelky, aby byla osvobozena od soudních poplatků, Nejvyšší správní soud vůbec nerozhodoval, neboť podle § 11 odst. 2 písm. ch) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, jsou cizinci v řízení o přiznání statutu uprchlíka (tj. o přiznání azylu, resp. mezinárodní ochrany) od soudních poplatků osvobozeni.

V návaznosti na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě zrušit, neboť se nejedná o rozhodnutí nezákonné z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a rovněž zdejší soud neshledal žádnou vadu řízení, jež by spočívala v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, přičemž rozhodnutí správního orgánu není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Odměna zástupci stěžovatelky JUDr. Ivovi Adámkovi, advokátu se sídlem Ostrava 1, Ostrčilova 13, který byl ustanoven stěžovatelce k její žádosti usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 11. 2005, č. j. 59 Az 224/2004 - 56, byla stanovena za dva úkony právní služby po 1000 Kč [porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, podání soudu týkající se věci samé spočívající v doplnění kasační stížnosti – § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 75 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. se tato částka na základě žádosti ustanoveného zástupce k dani zvyšuje o 19% sazbu daně z přidané hodnoty, v konečném výsledku tedy 2558,50 Kč. Uvedená částka bude zástupci stěžovatelky vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu